*І чужому научайтесь,
й свого не цурайтесь...*
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125

УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 131. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК СУБОТА, 13-го ЛИПНЯ (JULY) 1974 No. 131. VOL. LXXXI.

ВІДКРИВАЮТЬСЯ НОВІ ПЕРЕСЕЛЕНЧІ МОЖЛИВОСТІ ДО КАНАДИ

Торонто. (Пресова Служба КУК — Онтаріо). — Краще майбутнє чекає багатьох в Канаді, зокрема тих, які тепер у бідних країнах світу. Всім знаний цей факт, але канадські українці щойно недавно взялися зорганізовано допомагати своїм братам переїхати до Канади.

Іміграційна Служба України Канади була створена перед другим Світовим Конгресом Вільних Українців і сьогодні діє у співпраці і з підтримкою Екзекутиви СКВУ, Провінційної Ради КУК — Онтаріо й Торонтського відділу КУК та Української Суспільної Служби. Іміграційна Служба зачала свою роботу дорадженням у справах, пов'язаних із іміграцією українців до Канади та робить старання бути спроможною давати фінансову допомогу імігрантам.

Богдан Микитюк, який очолює Іміграційну Службу, сказав, що потрібно стимулювати іміграцію українців до Північної Америки, зокрема до Канади. „Канадська статистика доказує, що майже нема доплиу українських імігрантів до Канади. Це має негативний вплив на нашу етнічну силу в Канаді, зокрема коли асиміляція поширюється зі скорістю 30 відсотків річно.

„Нашою ціллю є допомогти українцям, які знаходяться в тяжкому економічному положенню в різних частинах світу, й де нема виглядів, що це положення покращає. В додатку, таким українцям треба допомогти зберегти свою культуру. В Канаді тепер відносно ліпше наставлення до свободи розвитку української культури ніж, на приклад, в багатьох південно-американських чи східньоевропейських країнах."

Під цю пору ІСУК розпочала розглядати можливості урядової допомоги в цій справі, але вважає, що більшість фондів доведеться зібрати серед української громади. Н. Микитюк сказав, що „нам потрібно зібрати гроші, щоб ми були спроможні давати безпроцентові позички імігрантам."

Згідно із сучасними канадськими законами, імігранти можуть кількома способами прибути до Канади: через запотребування в деяких професіях, зокрема фармерський, через старання родини в Канаді, яка спонзорує іміґранта; або у виїмкових випадках через старання громади, яка стягнула б цілу групу людей.

Справа української іміграції до Канади вимагає тісної співпраці багатьох наших організацій та уряду. П. Микитюк оптимістично ставиться до цієї справи: „...зокрема в Польщі, в Китаю, в Югославії та в Південній Америці нам треба поширити вістки, що ми готові допомогти, бо в тих країнах українці найбільше скористали б з такої допомоги. На приклад, українці з Бразилії часто зверталися за нашою допомогою в цих справах."

ІСУК прохає всіх охочих допомогти в цій важливій роботі, чи тих, котрі потребують допомоги, звертатися до бюра Української Суспільної Служби при 2445 Блор Стріт Вест в Торонті. (2445 Bloor St. West, Toronto, Ontario, tel. 763-4982 і 763-6641).

Повінь на Буковині спричинила значні шкоди

Чернівці. — Згідно з кореспонденцією у „Радянській Україні" з 3 липня, на Буковині почалися 29 червня великі дощі, які тривали півтори доби. Рівень річки Прут піднявся за цей час майже на 5.5 метра і води залляли поля і села. Найбільше потерпіли райони Новоселицький і Сторожинецький. Вийшли з берегів невеличкі притоки Черемоша, Глибичок і Теплиця, залиавши місто Вашківці Вижницького району. На окремих вулицях, як інформує газета, „вода досягала майже вікон будинків". З залитих місцевостей треба було вивозити людей і в цьому брали участь військові частини Чернівецького гарнізону. Жертв в людях не було, бо населення було попереджене про загрозу. Повінь пішла на спад, але, як пише газета, „ряду господарств области заподіяно збитків, подекуди було зруйновано лінії зв'язку та електропередач. На ці роботи направлені спеціальні загони, які відновлюють нормальний зв'язок і енергопостачання".

У Мюнхені вбито сербського антикомуністичного журналіста

Мюнхен. — Газета „Дейлі ньюз" з 12 липня опублікувала власну кореспонденцію з баварської столиці, інформуючи, що там німецька поліція ствердила вбивство 70-літнього сербського антикомуністичного журналіста Якова Льготіча, видавця сербського часопису „Іскра". Льготіча знайдено задушеним у його ж помешканні. Як відомо, у Мюнхені вже раніше траплялися вбивства антикомуністичних діячів, головно з Хорватії.

Людмила Волянська — новий член редакції „Свободи"

Джерзі Сіті. — Під час перших нарад новообраного Головного Ек з екутивного Комітету УНСоюзу минулої середи, 10-го липня, ред. А. Драган поінформував, що з днем 1-го липня на працю в редакції „Свободи" поступила ред. Людмила Волянська.

Ред. Людмила Волянська

Пані Волянська, родом з Києва, почавши свою журналістичну кар'єру у в-ві „Радянська Школа" в Києві, працювала там коректором. Опинившися на скитальщині в Західній Европі під час Другої світової війни співпрацювала в різних українських видавництвах, як літературний співробітник. До Америки приїхала в 1950-му році разом зі своїм чоловіком д-ром Олегом та родиною, продовжуючи свою принагідну співпрацю та публікуючи свої статті й есеї під своїм літературним псевдонімом в різних виданнях. Її головною відповідальністю в редакції „Свободи" є мовна редакція і коректа статтейних матеріялів.

Юридична Комісія оприлюднила документи із Вотергейтського слідства

Вашингтон. — Юридична комісія Палати Репрезентантів, яка розглядає можливості формального обвинувачення президента Ніксона, у четвер, 11-го липня, оприлюднила понад 4,000 сторінок доказів, які стосуються Вотергейтської афери. Комісія незабаром плянує оприлюднити ще й інші докази, зв'язані з іншими здогадними „проступками" Президентами. Оприлюднені в четвер документи, як також і ті, які будуть оприлюднені пізніше, є власне документацією на базі якої Конгрес рішатиме чи є достатні підстави на обвинувачення („імпічмент") президента Ніксона. Такого повного оприлюднення всіх відповідних документів вже довший час вимагав Білий Дім. Хоча багато із оприлюднених в четвер доказів були опублікованні вже раніше, то тепер ці документи упорядковані згідно з хронологічним порядком і згідно з тематикою. Докази охоплюють 8 великих книг.

Разом із цими доказами, зібраними персоналом Юридичної комісії, оприлюднено також відповідь Білого Дому, підготовану до великої міри адвокатом Джеймсом Сент Клером. Ця відповідь, яка складається з 242-ох сторінок машинопису, головну увагу звертає на заперечення тверджень деяких свідків, що Президент нібито погоджувався на виплачування великих сум вломникам до головної квартири Демократичної партії, щоб запевнити їхню мовчанку. Білий Дім твердить, що гроші були призначені на покриття коштів доказів адвокатів, покриття коштів прожитку тощо, а не на те, щоб купити мовчанку вломників. У своїй відповіді на докази персоналу Юридичної комісії адвокат Сент Клер також ще раз твердить, що президент Ніксон аж до 21-го березня 1973-го року нічого не знав про спроби затаїти Вотергейтську аферу та що після того, як довідався про ці спроби від Джона Діна, поробив всі можливі заходи, щоб винуваті особи були притягнені до відповідальности. Між іншим, того самого дня, коли Юридична комісія оприлюднила понад 4,000 сторінок доказів і відповідь Білого Дому, Джон Дін свідчив перед цією Комісією. Він знову повторив своє попереднє твердження, що думає, що президент Ніксон вже в вересні 1972-го р. знав про спроби затаїти Вотергейт, а не щойно в березні 1973-го. Адвокат Джеймс Сент Клер, перепитуючи Діна, старався доказати, що він не є достовірним свідком, бо в минулому кілька разів заперечував свої попередні заяви. Члени Юридичної комісії були поділені в своїх поглядах відносно свідчення Діна минулого четверга.

Президент Ніксон відбув нараду з провідними бізнесменами

Вашингтон. — У четвер, 11-го липня, президент Ніксон і 7 економічних дорадників Білого Дому відбули приватну нараду з 25-ма провідними американськими бізнесменами та економістами, під час якої обговорено теперішній стан економіки ЗСА та накреслено можливі методи поборювання інфляції. Згідно з інформаціями, переданими пресі деякими учасниками цих нарад, Президент повторив, що у фіскальному році 1976, який почнеться 1-го липня 1975-го р., його уряд старатиметься збалянсувати державний бюджет, як також заявив, що цього року не буде жадних змін у федеральних податках. Президент також натякнув, що у боротьбі з інфляцією Уряд не зможе застосувати всіх потрібних заходів, бо контрольований демократами Конгрес може не погодитися на такі заходи.

Хоча президент Ніксон під час цієї наради кілька разів занимав слово, то справді більшість часу зайняли розмови самих бізнесменів і економістів. Вони представили Президентові свої погляди на різні економічні проблеми, заторкаючи особливо податкові справи. Після цієї наради більшість із бізнесменів заявили, що переконані, що економіка ЗСА стоїть на сильній базі та що пляни Уряду щодо поборювання інфляції є правильні.

Появилася друком „Історія міст і сіл Української ССР"

Київ. — Розпочата в 1962 р. праця над виданням „Історії міст і сіл Української ССР" закінчилась і недавно книжка появилася друком — пише А. Шевелєв, член-кореспондент АН УССР в „Літературній Україні", статтю якого передрукувала й інша українська підсовєтська преса.

До участи в праці над виданням були залучені вчителі, викладачі університетів і технікумів, працівники архівів і бібліотек, культурно освітніх закладів, журналісти та інші. В роботі, як каже Шевелєв, взяло участь біля 100.000 чоловік. Загальне керівництво над виданням було в руках Головної редколегії, до складу якої входили провідні фахівці різних суспільних наук. В областях і районах ділки роботи цієї ред-колегії, що допомагала авторам і краєзнавцям у їхній роботі. З 1966 р. науково-методичне керівництво над багатотомним виданням перебрав на себе Інститут Історії АН УССР, в якому було створено окремий відділ історії міст і сіл, а до складу якого, крім науковців-істориків ввійшли фахівці-археологи, літературознавці і журналісти. Виданням праці займалася Головна редакція „Української Радянської Енциклопедії".

Багатотомна „Історія міст і сіл Радянської ССР" — каже А. Шевелєв — є першим у совєтській історіографії „капітальним дослідженням історії міст і сіл у масштабах цілої республіки, побудованим значною мірою на невідомих джерелах матеріялах".

В кожному томі вміщено від 250 до 450 різноманітних ілюстрацій, а загалом їх в праці є 9.116, а також 620 карт і картосхем.

Нові знахідки археологів України

Київ. — Українська підсовєтська преса інформує, що археологи Харківського університету, які ведуть розкоми вже кілька років під керівництвом проф. Б. Шрамка біля більського городища на Полтавщині, знайшли цінні знахідки, які підтверджують думку, що більське городище — залишки легендарного Гелона, згадуваного істориком Геродотом.

Дуже цінні речі знайшли під час останнього дослідження святилища (V-VI століття до нашої ери). Гелони були хліборобами. Гадають, що користувалися вони скитською і грецькою мовами. Вчені здобули нові матеріяли, що розповідають про уклад їх життя, заняття, побут, культуру, зв'язки і інше.

Розширяється економічна база „політики відпруження"

Москва. — У зв'язку з міжнародною конференцією в Москві для справ промислово-економічного і науково-технічного співробітництва, у якій взяли участь представники понад 200 найбільших підприємств світу, в тому також ЗСА, Е. Шершнев, доктор економічних наук і замісник директора Інституту ЗСА Академії наук СССР, опублікував більшу статтю в газеті „Правда" з 26 червня на тему „СССР — ЗСА: економічні зв'язки поширюються". Ця стаття не стільки важлива своїми даними, які безумовно мають свою вимову, але генеральною тенденцією, яка говорить про ідейне „підґрунтя" „політики відпруження" у світі. Е. Шершнев окремо зупиняється над совєтсько-американськими торговельними відносинами, висловлюючи сподівання, що до кінця 70-х рр. щорічний об'єм торгівлі досягне яких 5 більйонів долярів. Він вказує на те, що американські фірми незвичайно заінкавлені в розбудові торговельних контрактів з СССР і що існують незвичайно догідні передумови для поширення цих „взаємновигідних зв'язків".

Це саме стосується торговельних зв'язків СССР з іншими західніми державами та Японією. Як видно зі статті, совєтські чинники дуже зацікавлені у фінансовій і технічній допомозі Заходу та Японії, коли йдеться про розбудову і експлуатацію багатств Сибіру. Враховуючи досяги по сьогодні, Е. Шершнев відзначує, що „назріла конечність переходу обох країн на встановлення стабільних і ефективних форм на відтинку ділових зв'язків. Виходячи з цього і відповідно до досягнутої угоди відкрито і вже почало діяти Комерційне бюро ЗСА в Москві. Крім того біля два десятки американських фірм відкрили свої постійні представництва в Москві".

Е. Шершнев не призабуває нагадати, що в ЗСА та інших країнах Заходу існують особи і групи, які є противниками „політики відпруження", але, як каже він, „всупереч цій опозиції в ЗСА наростає здорова тенденція до розширення взаємовигідного співробітництва на різних відтинках, в тому на відтинку торгівлі. Серед ділового світу... ця тенденція знаходить щораз більшу підтримку".

СССР дасть військову допомогу Ливанові

Бейрут. — Ливанський президент Сулейман Франджі одержав особистого листа від генерального секретаря ЦК КПСС Л. Брежнєва, який поінформував його про готовість СССР дати потрібну воєнну допомогу Ливанові, щоб посилити оборону країни проти „ізраїльської агресії". В дипломатичних колах прив'язують значну вагу до цього послання Брежнєва з уваги на рішення Ізраїля продовжувати удари по палестинських арабах, які перебувають у Ливані, а також з уваги на те, що таке послання Брежнєв вислав вже після вершинної конференції з президентом Ніксоном.

ЗСА плянують прямі контакти з палестинськими арабами

Вашингтон. — Тут інформують про те, що американський Уряд розглядає можливість встановлення прямих контактів з палестинськими арабами, а точніше з їхньою політичною організацією — Палестинським Визвольним Фронтом, щоб в цей спосіб приспішити полагодження спорів між арабами і Ізраїлем на Близькому Сході. Добре поінформовані кола вважають, що це наступить ще перед початком мирної конференції у Женеві. Як відомо, палестинські організації на своїй конференції минулого місяця узгіднили програму дії, висуваючи вимогу „визнання легітимних прав палестинського народу" як передумову участи у мирних переговорах у Женеві.

У Мехіко знайдено тіло схопленого американського дипломата

Мехіко Сіті. — Мехіканська поліція повідомила, що поблизу міста Гермасіо знайдено понівечене тіло американського віцеконсула Джона Петтерсона, схопленого невідомими особами ще в березні ц. р. Речник поліції заявив, що розбита голова Петтерсона вказує, що він був замордований. Його розпізнали по одягу та по шлюбному персні. Петтерсон був схоплений 22-го березня, а день пізніше невідомі особи переслали записку, вимагаючи за нього 500,000 долярів викупу. Його дружина старалася заплатити цей викуп, але схоплювачі зірвали контакт. Хто схопив Петтерсона і хто вбив його, далі точно не відомо, але в Сан Дієго два американці були заарештовані за вимагання грошей від його дружини і тепер очікують судової розправи.

Заповідають сформування нового уряду в Португалії

Лісбона. — Президент Антоніо де Спінола розв'язав 11 липня дотеперішній уряд на чолі з прем'єром Аделіно да Пальма Карльосом у зв'язку з резиґнацією самого прем'єра і кількох міністрів. Як інформують, новий уряд буде сформований знову ж з представників соціялістів, комуністів і центрових партій, але прем'єром буде назначений представник військової хунти. Кандидатом на прем'єра мав би бути полк. Маріо Фірміно Міґуель, який був міністром оборони у попередньому уряді. Якою буде політика нового уряду — невідомо, але загально переважає переконання, що в новому уряді домінуючим чинником будуть військові кола.

Корейський суд засудив сімох студентів на кару смерти

Сеул. — Південнокорейський воєнний суд закінчив розгляд справи 55-ти корейських студентів, обвинувачених у змові проти президента Чунг Парка, визнавши 21 обвинуваченних винними. Суд засудив Ю Є Йонга, голову вже ліквідованої Народньої Революційної партії, на кару смерти. Такий же вирок суд виніс шістьом його співробітникам. Всіх інших засуджено на ув'язнення від 6 до 20 років. Як відомо, всіх арештованих було 253 осіб, але перед суд стали з цього числа тільки 55 осіб. Більшість арештованих і засуджених були членами Національної Демократичної Молодечої Студентської Федерації, що її уряд визнав за нелегальну.

ХЛІБОРОБСЬКО-ОСВІТНІЙ СОЮЗ І ЧАСОПИС „ХЛІБОРОБ" В БРАЗИЛІЇ ВІДЗНАЧАЮТЬ ЮВІЛЕЇ

Курітіба, Бразилія. — 52-річчя Хліборобсько - Освітнього Союзу, 50-річчя часопису „Хлібороб", 50-річчя Жіночої Організації і 28-річчя Літературно - спортового Центру Молоді (КЛЕМ), що існує при Хліборобсько - Освітньому Союзі — відзначатимуть в днях 20-28 липня ц. р. українці в Бразилії. Святкування проходитимуть в приміщеннях центрального осідку Союзу при вулиці Аугусто Стеллфельд 795, в Курітібі, Парана.

В програмі святкувань цих ювілейних дат входитимуть: організована Союзом велика мистецька виставка, концерт Жіночої Організації, спортові змагання, зустріч молоді, пресова конференція для чужомовної і української преси, виступи фольклорних груп, урочиста Академія, нарада професіоналістів, ювілейна забава, молебень в усіх українських церквах в Курітібі, громадський обід (шураскада) та багато інших виступів.

Ці святкування Головна Управа Хліборобсько - Освітнього Союзу присвячує вшануванню нашого хлібороба, людини, яка ціле своє життя проводить у тяжкій праці на ріллі, продукуючи хліборобські продукти для розвитку і забезпечення країни. Організатори сподіваються, що Філії Союзу подбають про висилку до Курітіби організованих делегацій на центральне святкування. Це змічнить зв'язок села з містом. Члени Головної Управи Союзу відвідують в тій цілі більші осередки українців в Бразилії, відбувають зустрічі з громадами і молодечими організаціями зокрема. Комісія святкування окремою летючкою закликає також українських професіоналістів (інженерів, лікарів, адвокатів, учителів, економістів, й інших та старшин військових формацій Бразилійської Федеративної Республіки, як також старшин Армії Української Народньої Республіки — прибути масово на нараду професіоналістів, заплановану на 27-го липня ц. р. Ця нарада це перша того роду спроба в історії Товариства.

Як відомо з історії українського поселення в Бразилії, Хліборобсько - Освітній Союз був створений в липні 1922 р. в Дорізоні (Парана) і він спочатку носив назву Український Союз у Бразилії. Протягом років 1922-23 перша управа Союзу провела велику організаційну працю, якою охоплено було понад 30 існуючих льокальних товариств в Парані і Санта Катарині. Через льокальні непорозуміння Союз в тому часі не міг продовжувати творчої праці. Союз з перебоями працював в тяжких політичних умовинах і багато спричинився до задержання українського обличчя громад та вдержання молоді при українстві.

Газету „Український Хлібороб" Союз почав видавати в 1924 році. Тижневик був органом Союзу і служив трибуною вільного українського слова в Бразилії. В квітні 1938 р., після першого націоналізаційного закону і перетворення Українського Союзу на Хліборобсько - Освітній Союз, змінено також назву часопису на „Хлібороб". Від вересня 1941 р., коли в Бразилії взагалі заборонялось будь - яке видання чужими мовами, Союз мусів перейменувати українську назву на португальську „О,Лаврадор". Ця метаморфоза довела до того, що вже в 1942 р. „О,Лаврадор" з браку читачів самозліквідувався. По Другій світовій війні Союз відновив видання часопису в українській мові під назвою „Хлібороб" і як такий він знову почав сповняти ролю лучника в розкиненій українській громаді в Бразилії. В останніх роках перед Другою світовою війною часопис перейшов на націоналістичні позиції і таким залишився в пізніших роках.

Пишучи про Ювілеї згаданих організацій слід відмітити, що кожна з них у важливих і тяжких моментах, коли Україна потребувала моральної і матеріяльної підтримки, бразилійські українці відважно засвідчували свою солідарність з усім українським національним табором. Вони вважали себе частиною великого українського народу тимчасово відділеним від рідного материка.

Кожна національна спільнота, перебуваючи довше серед чужого оточення, залишає на ньому свій слід. Такий слід залишили також і українські поселенці в Бразилії.

„Наш Клич" відзначив своє 40-річчя

Буенос Айрес. — Тижневик „Наш клич" почав появлятися заходами місцевої Української Стрілецької Громади, відтак перейменованої на Т-во „Відродження", 17 травня 1934 року. В цьому році минає 40 років з часу, коли цей тижневик почав свою інформаційну і виховну працю в Аргентині, як орган української національної думки. Упродовж 16 років редактором „Нашого клича" був відомий український діяч, публіцист і науковець проф. Євген Онацький, дійсний член НТШ, коли його близький співробітник полк. Євгена Коновальця. По відході проф. Є. Онацького на пенсію редактором „Нашого клича" з 1965 р. є Маркіян Фесолович.

Василь Оріховський опікуватиметься додатково Округами УНС Ню Джерзі

Джерзі Сіті. — З організаційного Відділу УНС повідомляють, що Василь Оріховський, який виконує обов'язки обласного організатора УНС на стейт Ню Йорк, від 15 липня 1974 р. додатково буде опікуватися чотирма Округами стейту Ню Джерзі, а саме Округами: Ньюарк, Перт Амбой, Джерзі Сіті і Пассейк. Досі він опікувався Округами Ню Йорк, Боффало, Рочестер, Сиракюзи-Ютика і Трой. Діставши тепер під опіку ще Ню Джерзі, він матиме під своєю опікою 9 Округ з 127 Відділами.

Василь Оріховський

Василь Оріховський є досвідченим організатором з довголітньою практикою праці на пості обласного організатора, як і довголітнього відділового секретаря. Тому є надія, що голови Округ, секретарі та відділові урядовці нової території скорористають з його фахових порад.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily

FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Тиждень Поневолених Націй

Якраз у цьому році минуло 15 літ з того дня, коли президент Двайт Айзенгавер підписав схвалений Конґресом закон ч. 86-90 про кожнорічне відзначування в З'єднаних Стейтах Америки „Тижня Поневолених Націй". Згідно з постановою цього ж закону, кожночасний Президент ЗСА зобов'язаний кожного року видавати відповідну публічну проклямацію, і це має продовжуватися аж „всі поневолені нації світу відзискають втрачену волю і незалежність".

Як відомо, цей закон про Тиждень Поневолених Націй в ЗСА викликав чимале незадоволення Москви і совєтського керівництва. Вислів цьому дав попередник Брежнєва Хрущов, який вперше тоді заговорив про „втручання у внутрішні справи іншої держави". Цим законом в не меншій мірі незадоволені і нинішні совєтські верховоди на чолі з Брежнєвим, які дуже бажали б, щоб Конґрес скасував його і щоб більше не було згадки на терені ЗСА про поневолені нації.

Розвиток міжнародних відносин у світі упродовж останніх років, зокрема від часу започаткування звороту від „політики конфронтацій до політики переговорів", витворив атмосферу, яка не сприяє справі поневолених російським імперіялізмом націй, справі свободи та справедливости і пошанування основних прав людини і кожного народу. Намагаючись сприяти „дружнім відносинам" між ЗСА та СССР, Уряд ЗСА під проводом президента Ніксона став на позиціях, що Америці нема діла до того, що діється в окремих державах поза її кордонами, а зокрема, що діється в СССР. Завданням американської зовнішньої політики, — заявив нещодавно президент Ніксон, — не є змагатися за будь-які зміни совєтської внутрішньої і зовнішньої політики. Уряд ЗСА має прагнути до того, щоб забезпечити у світі тривалий мир" лишаючи поза своєю увагою вимоги „ідеалістів" дбати про „мир, побудований на засадах свободи і справедливости".

В такій зовнішньополітичній атмосфері народи Східньої Европи і азійської частини СССР мусять продовжувати свою боротьбу за свободу і національну незалежність. На щастя, серед американського народу, як серед інших народів є люди і видатні діячі, які лишились вірними високим засадам правди, справедливости та свободи і які готові таку допомогу поневоленим націям дати.

Тиждень Поневолених Націй є нагодою зовнішнього вияву єдности всіх свободолюбних сил в ЗСА. Активною участю у відзначуванні цього Тижня Поневолених Націй ми зі свого боку засвідчуємо, що нам дорогі ідеї свободи і справедливости, у противагу до тоталітарної тиранії Москви.

Горе поневоленим!

Горе переможеним, але ще більше горе поневоленим. Україна не перша і не остання, що була переможена в її змаганнях до волі і незалежности, програвши накинену їй загарбниками війну. Програвали війни не тільки ті, що їм ці війни накидувано, але й ті, хто ці війни починав. У Другій світовій війні були переможені і безумовно скапітулювали — Німеччина, Італія, Японія, але сьогодні вони вільніші ніж були під власними диктатурами. При цьому із руїн розпаленої ними війни найбільше допоміг їм піднестись ніхто інший, як їхній американський переможець.

Інакшого переможця дістала Україна та інші ще й досі поневолені народи. Від першого дня, як на українську землю вступила нога загарбника - окупанта, ця земля та її господар - нарід є предметом безпощадної експлуатації та невпинних знущань із виразною метою: змести з лиця землі переможений і поневолений нарід усіми найбільш рафінованими засобами, від масових розстрілів і народовбивчого штучного голоду починаючи, а на теперішніх русифікаційних змаганнях до „злиття націй" та жорстокого переслідування усіх, хто цьому спротивляється, кінчаючи.

Горе переможеним і поневоленим не тільки від переможця - окупанта, але часом і від тих, від яких можна б очікувати як уже не активної допомоги, то бодай активного співчуття та симпатій. Кажемо активного співчуття, бо самі тільки співчутливі слова нічого не означають, якщо їх не супроводить відповідна поведінка. Що з того, що схвалений Конґресом закон зобов'язує Президента ЗСА кожного року в липні проголошувати Тиждень Поневолених Націй, як президент Ніксон ще перед своїми недавніми відвідинами в Москві, під час свого виступу в Анаполісі до деякої міри сам наталрував цю резолюцію посереднім потвердженням совєтської концепції про „невтручання у внутрішні справи" інших держав. Так, наче б загарбання величезних чужих обширів та поневолення десятків мільйонів чужих народів із прадавньою історією і культурою було „внутрішньою справою" загарбника. Все це робиться під бомбастичним гаслом „миру", хоча навіть з недавньої історії відомо, що такі „внутрішні справи" гітлерівського Третього Райху, як захоплення Австрії, опісля Чехо - Словаччини та інших територій були прямим шляхом Другої світової війни.

Тиждень Поневолених Націй дає нам добру нагоду пригадати це американському народові.

Европейська конференція перервала наради

Женева. — Не зважаючи на спротив совєтської делеґації, учасники другої фази Европейської конференції для справ безпеки і співробітництва вирішили перервати дальші наради з днем 26 липня і зробити п'ятитижневу літню вакаційну перерву. Совєтська делеґація вимагала, щоб конференція продовжувала працю і її закінчила виготовленням потрібних документів а в першій мірі „деклярації принципів", яку мали б формально підписати голови держав-учасників конференції на заключній сесії. Як відомо, друга фаза нарад Европейської конференції опинилась в сліпій вулиці з уваги на далі нерозв'язану справу „вільного обміну людьми та ідеями" між двома бльоками. СССР продовжує протиставитися схваленню такої засади, вважаючи, що це є „втручання у внутрішні справи" інших держав. Західні держави настоюють на тому, щоб цю засаду схвалити. З Женеви інформують, що американська делеґація, після вершинної конференції в Москві, є схильна до „компромісної розв'язки" і намагається переконати інші західні делеґації, щоб вони зробили переоцінку своїх вимог до СССР. Мова тут, очевидно, про концесії згідно з бажаннями Москви.

Я. Гайвас

НЕВІДОМІ В РІВНЯННІ ЗРОСТАЮТЬ

Цьогорічна поїздка президента Ніксона до Москви багато дечим різнилася від попередньої. Виїздив він без особливих фанфар, а ще з меншими повернувся. Коли попереднього разу він привіз зі собою „повен оберемок" договорів і пактів, цим разом пересунено наголос на красномовні заяви та настирливе повторювання тих самих фраз. Президент Ніксон кількакратно, де міг, наголошував „незворотність" і невідхильність дальшого розвитку започаткованих процесів на осі Вашинґтон-Москва. Це постійне наголошування „невідворотности" без сумніву мало на меті переконати невірних Томів, а таких щораз більше, та також, мабуть, заглушити власні сумніви.

Баланс московської прогулянки

Предметом переговорів і домовлень були важливі справи на різних ділянках: починалися вони мілітарнотехнічною через політичну, економічну, нарешті злегка заторкували культуру. В культурній ділянці на диво зовсім немає ані в домовленнях, ані в кінцевому комунікаті багатослів'я. В цьому комунікаті, крім дуже загальних висловів про культурну виміну і її значення, названо тільки обмін музейними експонатами. Може це й символічне, бо ці московські зустрічі на зміну з вашинґтонськими, щораз більше відбігають від життьової дійсности. Їхнє настирливе відбування виглядає радше на данину минулому. А наставлені вони на збереження дотеперішнього відношення сил, „статус кво", що, як кожне „статус кво" невідхильно мусить мінятися.

У військовій ділянці, в ділянці атомових зброєнь, фактично не осягнено нічого. У своїй звітній промові американському народові негайно після приземлення на американській землі, на летунській базі в стейті Мейн, Президент пояснив це так: „На тепер обидві сторони ще не осягнули остаточного узгіднення в умовах згоди. Це є дуже важкий і скомплікований предмет". А чи й може бути інакше, коли йдеться про большевицьких партнерів? Попереднього разу Президент приїхав з Москви з підписаними умовами в справі обмеження деяких зброєнь. І за тих два роки кожен партнер будував, що зважав за відповідне, при чому большевики добилися успіху, випродукувавши й випробувавши многонапрямні атомні бомбові головки, які до того часу були монополією американців. Ясно, що це саме сталося б, коли ніяких договорів не було.

Про проблематику політичної ділянки в матеріялах з розмов і в кінцевому комунікаті є багато. Але крім давно відсуваної й перекладаної умови про утворення нових консулятів (американського у Києві і совєтського в Ню Йорку, при чому „товариші" переконували Президента, що йому куди вигідніше відкрити консулят в Одесі, а не Києві, але той уперся), всі інші порушені справи звучать як нанизування милозвучних слів. Москві дуже залежало на американській підтримці Европейської Безпеки і співпраці, якою вона хоче добитися формально - правного припечатання своїх здобутків з Другої світової війни, стабілізації існуючого стану й таким чином створення міцнішої бази для дальшого проникання й інфільтрації. Так само намагалася вона закріпити за собою право дальшої участи й інтервенції в справи Близького Сходу. Президентові Ніксонові залежало на тому, щоб знешкодити совєтські маневри й каламучення води на тому терені, бо заключене там перемир'я дуже крихке й вимагає постійної уваги. Теж хотів Президент хоч якоюсь мірою зв'язати большевицьку ініціятиву в південно - східньому азійському просторі (Індокитай, Ляос, Камбоджа). У висліді вийшли заокруглені дипломатичні фрази, які кожна сторона розуміє на свій лад і буде на свій лад поступати.

Як виходить з усіх повідомлень Брежнєв намагався добитися реальніших концесій в господарсько - фінансовій ділянці. Хоч нічого особливого про це в остаточних домовленнях немає, але фразеологія, ужита в кінцевому комунікаті дуже небезпечна й мусить насторожити. Висловлено там заохоту „фірмам і організаціям" заключати дальші умови й всестороннїше розбудовувати співпрацю. З того виходить, що американський уряд якоюсь мірою резиґнує зі свого встрявання в ці питання й пересунув тягар на приватні фірми. З російського боку будуть „організації", тобто звичайні урядові відомства, підкорені повністю урядові, якого частиною вони і є, а які носять назви „трестів", „комбінатів" і т. п. Американським фірмам не легко буде давати собі раду й протиставитися всюдиприсутньому державному апаратові з большевицького боку. Значить, на господарсько-фінансовому відтинку буде так, як дотепер: американські фірми будуть глядіти за зиском, а большевицькі „організації" матимуть на оці ширші політичні проблеми й завдання.

Зростає опозиція

Зі зростом застережень до такої американської політики, щораз голоснішою й усе більшою стає опозиція до неї. Опозиція ця є в ЗСА і в світі. В ЗСА культурні діячі, науковці, літератори, щораз численніші журналісти, ліберально настроєні кола щораз голосніше протестують проти американської допомоги в закріплюванні большевицького режиму й партійної диктатури. До цієї опозиції долучуються різні масові суспільно - громадські й інші організації, політичні елементи. Незадоволені військові кола; незадоволені численні політичні діячі - сенатори, конгресмени тощо; незадоволені такі потужні організації, як профспілки. Незадоволення поступово проникає в широку громадськість.

Не прикривають свого обурення американські союзники в Західній Европі. В той час, коли Президент і його державний секретар заявляли свою незаінтересованість і невтручання в справи заборони духової творчости, топтання людської гідности й громадських прав суспільностей, західньоевропейські держави заявили на конференції в Женеві (перед тим у Гельсінках), що вони не бачать можливости довести до успішного кінця цю Конференцію, доки не будуть забезпечені людські права й нормальні культурні зв'язки СССР зі Заходом.

Преса приносить щораз більше голосів про незадоволення в світі теперішньою американською політикою. Починаючи з Канади, через Японію, країни Південної Америки — всюди пробивається на поверхню те саме.

З деклярацій і виступів культурних і наукових та інших новаторських діячів в першу чергу зі заяви Сахарова і його голодівки, знаємо, як вільнолюбні творчі сили за залізною заслоною оцінюють сучасну американську політику.

Як довго можна буде протиставитися такому концентричному незадоволенню й негодуванню?

Нові сили — нова ситуація

В той час, коли Президент зустрічався й договорювався з Брежнєвим, світ ішов своїм шляхом. В ньому почалися й визрівають зміни, які повністю міняють ситуацію. Що з того, що Брежнєв договорювався з президентом Ніксоном у справі дальших обмежень атомових зброєнь, як у тім самім часі Індія випробувала свою атомову зброю й увійшла в „атомовий" клюб; Іран дістає від Франції п'ять потужних атомових реакторів, здатних причинитися до побудови атомової бомби; про Ізраїль не від сьогодні говориться, що він таку зброю має, а Китай, ба навіть Франція, безупину розбудовує і вдосконалює свою? Що з того, що СССР досяг „рівновагу" зброєнь з Америкою, коли на його границях і оподалік зростають потуги, які вже сьогодні мають свою вагу, а завтра будуть мати ще більшу. Таким чином, шукана большевиками рівновага, перестає рівновагою бути. Вона могла бути рівновагою доти, доки все вирішувалося на осі Вашингтон - Москва, коли в рахунок бралися тільки ті дві позиції; коли ж у цьому силовому рівнянні появляються нові сили, нові невідомі, воно затрачує свій дотеперішній характер. І розв'язка завдання на базі узглядненя тільки суперпотуг є неповною, тимчасовою, чи й узагалі не зв'язкою.

Д-р Тарас К. Церкевич

ПОПУЛЯРНІ ПСИХІЧНІ ТЕРАПІЇ

В останніх десяти роках щораз більше людей розпочинають цікавитися психічними терапіями. Багато людей перестало уважати психічну терапію як щось, що стосується тільки „божевільних" людей. Навпаки, не дістаючи порад з традиційних осередків і джерел, як це було в минулому (родина, громада, товариство чи церква), сьогодні щораз частіше здорова людина звертається до фахівців за керівництвом, за порадою в справах особистого росту і розвитку, навіть за приятелюванням.

Якщо в минулих часах, (10-20 років тому), довга і коштовна терапія була доступна тільки для заможніх людей, сьогодні є достатня кількість психічних терапій, на які можуть собі дозволити люди середньої кляси. Але люди в пошуках лікування не завжди знають, куди звернутися. Це не купівля авта, бо звичайно покупець має знання про авта і ринок, хоч все ж таки довго його вибирає; люди ж, що шукають за психічною терапією, мусять ставитися до вибору терапії поважніше, ніж до купна авта, враховуючи наслідки психотерапії на особистість і родинне життя людини, що без сумніву важніші в порівнянні до наслідків бути власником авта. Шукаючи за психічною терапією, людина не повинна робити цього лише через це, що щось „досить цікаве... хтось це запропонував... тепер це в моді". Навпаки, людина повинна розглядатися за терапією, коли вона відчуває сильну потребу зміни чогось в собі самому. Якщо хтось вирішив піддатися терапії, то він також мусить вибрати рід її.

Розгляньмо кілька важливіших типів психічної терапії, що сьогодні є „модні" та мають симпатії загалу. Біоенерґетика — це фізіологічно обумовлена психічна терапія. Всупереч терапії фармакологічній, (лікування ліками), біоенерґетична терапія виступає проти вживання психоактивних ліків (наркотиків). Основною передумовою біоенерґетики є те, що вона всю поведінку базує психофізіологічно, тобто, всі думки, почування і дії уважає супровідними фізіологічним станам. Отже, поведінкові та фізіологічні зміни людини супроводять одна другу. В ділянці біоенерґетики розрізняємо два великі підвідділи: Йоґа та „біофідбек". Терапевти, що вживають Йоґа (Yoga), часто змінюють традиційні фізичні вправи, достосовуючи їх до потреб їхнього західнього клієнта. Особа, що піддається терапії Йоґа, частіше мусить придержуватися дієти натуральних харчів, займатися вправами і міркуванням (meditation). Клієнт мусить перебудувати цілий свій світогляд і стиль життя. Біофідбек (biofeedback) намагається змодифікувати (змінити типові форми) специфічні фізіологічні параметри поведінки (behaviors). В такій формі терапії людина свідомо може бути „влучена" до машини, яка, напр., робить поміри тиску його крови, биття серця або потужність хвиль мозку (EEG). Досліджувана людина буде бачити висліди цих помірів і її намовлятимуть змінити їх в більш поміркований відпочинковий напрямок. Ці обидві терапії не є специфічні проблеми, вони переважно намагаються збільшити самовпевненість індивідуума, його самообізнаність і успокоєння. Додаткові наслідки біоенерґетичної терапії проявляються також у поліпшенні пам'яті і удосконаленні концентрації.

Останнім часом зросли на популярності т. зв. ґрупові терапії (group therapies). Найбільш розповсюджені групові терапії є дослідового типу, серед них відомі: „тренування чутливости" (sensitivity training), „зустріч" encounter), „маратонська група" (maraton group), „група-Т" (T-groups), „тренування людських відношень" (human relations training). Цілями і завданнями цих групових терапій є пізнання й пізнавання імпактів (сутички) однієї особи з іншими, самоаналіза, соціяльна майстерність, здібність почувати і виявляти зворушення й одвертість. Техніка, яка вживається в цих групових терапіях, охоплює безсловесне (non-verbal) порозумівання за допомогою дотиків, спрямовану уяву, грання ролей, аналізування снів і розв'язування групових проблем.

Образова терапія (Gestalt therapy) і трансакційна аналіза (transactional analysis) — це знову дві інші групові терапії, які в останніх часах стали дуже популярними. Не зважаючи на те, що вони мають багато дечого спільного з чутливостевою групою (sensitivity groups), вони також розвинули чимало своїх власних комплектів техніки і цілей. „Образові" терапісти (Gestalt therapists) намагаються „інтеґрувати" (класти в цілість) індивідуальність, працюючи через напруження і конфлікти, які кожна людина може мати з її або його дружиною, родичами, чи приятелями. В „образовій" терапії людина часто грає на своїй фантазії чи фантазіях.

Трансакційна аналіза має міжособовий характер. Тут учасники вчаться вирішувати справи їх власного життя, звільняють себе від обмежених та вузьких впливів, і вчаться успішно пово-

(Закінчення на стор. 3-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

БРАТСЬКА КАРУСЕЛЯ

Під час 18-ої Конвенції Українського Робітничого Союзу на оселі „Верховина", прийшла, очевидно, на порядок нарад справа зміни статута. Особливо гаряча дискусія розгорілася довкола котрогось там параграфу на сторінці 30-ій, за зміну якого дуже завзято побивався п. Маріян К., делегат з Джерзі Сити. Аж тут один з колеґ-делеґатів забирає слово в справі формальній та й каже:

— Пане директоре, а придивіться краще цій книжечці, котру ви тримаєте в руці, це ж статут Українського Народного Союзу — не Робітничого!

Після того достойний сеньйор УРСоюзу та колишній довголітній його голова, п. Антін Батюк мав сказати:

— Панове, це палець Божий показує, що обидвом Союзам треба врешті об'єднатися!

Не від речі буде відмітити, що в справі об'єднання вже дещо було зроблено і далі робиться. Так для прикладу, до участи в конвенційному бенкеті теперішній голова УРСоюзу, п. Іван Олексин, позичив собі гумориста „Свободи", бо й навіть посадив його зокрема за президіяльний стіл. Це був справді гарний, об'єднуючий жест з боку пана голови, тим паче, коли взяти до уваги, що „Народня Воля", орган УРС, має подостатком своїх власних сміхунів. Чимало з них успішно продукуються на сторінках „Народної Волі", приймаючи участь в актуальній тепер дискусії щодо зміни назви своєї братської організації. В цю пожвавлену дискусію вмішався, як бачимо, навіть детройтський „Лис Микита", який в числі за червень ц.р. вніс пропозицію змінити одіозне для декого слово „Робітничий" на — „Сеїлянський".

Дехто з „робітничан" схиляється до неофіційного, щоправда, проєкту зміни назви Українського Робітничого Союзу, ще досі не опублікованого в „Народній Волі", що його автором є мій сусід і земляк з Бібрецького повіту, п. Данило М.

— Замість марнувати час і папір, — заявив друг Данило, — треба насамперед злучити обидві братські установи в одну, а потім заставити головних урядників Українського Народного Союзу, щоб вони вигадали якусь файну назву! А коли нам ця нова фірма не сподобається, — беремо розвід з Народним Союзом і женимось з „Провидінням!".

— Ну, а як „Провидіння" нічого кращого не вигадає, то що тоді робити? — спитав зажурено один з делеґатів.

— Велл, тоді залишається остання дошка рятунку: „Українська Народня Поміч" з Піттсбурґу!

І. К. Е. Р.

Рома Лісович

В ПОКЛОНІ ГЕРОЯМ

(СЛОВО НА СВЯТІ ГЕРОЇВ)

1

„Помолимось за тих, що у розлуці
Помруть, відірвані від рідних хат;
Помолимось за тих, що у розпуці,
Вночі, гризуть залізні штаби ґрат.
За тих, кого веде на страту кат.
Ще помолимось за всіх, кому
Вже не судилося узріти світла,
Що їх я думкою не обійму:
За всіх кому зруйновано їх житла,
Кого безжально вкинули в тюрму,
Щоб радість їм ніколи не розквітла.
О — тільки дотиком легеньким рук
Позбав їх, Господи, страждань і мук".

Юрій Клен

Зібрались ми сьогодні, щоб вшанувати пам'ять героїв, які вважали ідею національних і людських прав вище всього, навіть вище власного життя, що його вони не вагалися віддати в жертву на вівтарі Батьківщини.

В глибокій пошані схиляю свою голову перед маєстатом упавших героїв. Їхня смерть не пішла намарне. Знищені стають прапором для прийдешних поколінь. Ідея свободи, справедливості і правди глибоко живе в душі українського народу і вирвати її не може жадна ворожа сила.

Українська Національна Революція не прийшла з нічого. Вона мала за собою державницьку історію княжої, козацької та гетьманської діб і революційну боротьбу за політичні, громадські та культурні права.

В цій хуртовині визвольних змагань виросла і набрала величі постать національного вождя Симона Петлюри. Ще молодим юнаком в духовній семінарії в Полтаві, став одним із членів основоположників Революційної Української Партії (РУП), що першою із новітніх партій поставила в свою програму гасло „Самостійна Україна!" шляхом політично - національної боротьби, а не лише культурницькою працею.

На всеукраїнському Військовому З'їзді, що відбувся в Києві 1917-го року, його вибирають головою Генерального Військового Комітету. Він формує найбільше боєздатні військові одиниці, які прославляються в боях 1917-их і 1918-их років. Згодом стає Головним Отаманом й Головою Директорії Української Народної Республіки. Отож Симон Петлюра очолював військо і керував внутрішньою і зовнішньою політикою української держави. Були це грізні часи. Москва, біла і червона не хотіла випустити Україну із своїх загарбницьких пазурів. Польща також мала намір захопити частину наших земель. Західня Европа та Америка дивилися байдуже, а навіть вороже, то і „встоятись не було сили!"

І хоча наші визвольні змагання закінчилися програною, однак вони зрушили всі верстви народу з байдужого окупаційного сну і дали нам підставу стриміти до відновлення Української Державности. Можемо припускати, що якби не було Української Народної Республіки і Головного Отамана Симона Петлюри, то навряд чи мали би ми наш пізніший резистанс — нашу славну УПА?

Ворог прекрасно розумів значення цього воїна-вождя для Української нації. Руками аґента Шварцбарта сімома кулями вбиває Головного Отамана 25-го травня, 1926 р. на вулиці Парижу. Та вбито лише тіло, а дух його живе і кличе нас продовжувати діло, за яке він і його сучасники так хоробро боролись.

Другим велетнем Української Революції можемо назвати сина Галицьких земель — команданта Січових Стрільців, основника Української Військової Організації, голову проводу Організації Українських Націоналістів: полковника Євгена Коновальця. Він був державником - соборником і разом із своїми славними Січовими Стрільцями прийшов до столиці Києва, щоби разом із рештою українських військ оборонити нашу державність.

Після закінчення визвольних змагань він створює підпільну Українську Військову Організацію, а відтак ОУН, яких моттом є „Здобудеш українську державу або згинеш в боротьбі за неї!". І він загинув. 23-го травня, 1938-го року в Ротердамі ворог підступно бомбою розриває цього героя. Та і тут вбито лише тіло. Його послідовники, полк. Андрій Мельник та Степан Бандера, беруться далі вести почате ним діло.

Нагрянула Друга світова війна. Україну заливає гітлерівська навала. На місце большевицького — приходить німецький терор. Масові арешти, розстріли, вивози на примусову працю до Німеччини, сприяють повстанню і розросту Української Повстанської Армії. На чолі стає леґендарний провідник, генерал Роман Шухевич - Тарас Чупринка. Багато боїв вигравала ця народня армія, як із большевиками так із німцями. Безліч героїв поклали свої голови — їхні могили невідомі, імена попелом присипані.

Відгриміли вже останні сальви; погасли пожари. Друга світова війна прокотилася світом, залишивши на нашій землі страшні спустошення, нанісши величезні втрати в людях, зрівнявши міста і села з землею. Один наїзник змінився другим, не менш жорстоким. Почався терор. Усіх, хто в який-небудь спосіб виявив своє антирадянське наставлення, ставлено під суд, вивожено на далеку північ.

В березні 1950-го року в Білогорському лісі коло Львова в бою з большевиками впав генерал Тарас Чупринка. Кат Сталін розправився із українським народом, за те, що він бажав жити своїм власним життям. Думали вороги наші, а може дехто із нас, що український нарід примирився зі станом, який настав. Але ідея волі — невмируща. Спокій, що настав на українській землі, був лише затишшям перед бурею. Вибух назрівав, треба було лише людей, щоб взяли кермо. Такі люди найшлися і прийшла нова епоха, новий спосіб боротьби та нові герої. Власне на цих нових героїв я хочу звернути вашу увагу.

(Продовження буде)

Президент інформував лідерів Конгресу про свою поїздку до Москви

Вашингтон. — У середу, 10-го липня, президент Ніксон відбув 2-годинну зустріч із чільними членами обох Палат Конгресу, під час якої поінформував їх про свою недавню подорож до Совєтського Союзу та про вершинну конференцію зі совєтськими верховодами. Згідно з інформаціями, поданими пресі деякими законодавцями, президент на цій зустрічі мав сказати, що його поїздка до Совєтського Союзу була успішна, хоча признав, що домовлення відносно обмеження зброї були досить малозначні. Республіканські та демократичні законодавці заявили, що, на їхню думку, президент Ніксон „поклав підвалини" під світовий мир. Вони також повідомили, що президент плянує десь в кінці цього року, або на початку наступного відбути у Вашингтоні четверту з черги вершинну конференцію з генеральним секретарем ЦК КПСС Леонідом Брежнєвим. Сенатор Майк Менсфілд, лідер Демократичної більшости в Сенаті, заявив кореспондентам, що „беручи все під увагу, вершинна конференція Президента була дуже успішна". Сенатор Менсфілд також сказав, що президент Ніксон думає, що остання конференція була „найбільш приязною та речевою". Як відомо, на останній вершинній конференції обидві сторони узгіднили ряд справ другорядного значення, що стосуються торгівлі, кредитів тощо, але не зуміли прийти до порозуміння щодо обмеження стратегічної атомової зброї, не рахуючи угоди щодо обмежень на відтинку підземних атомових випробувань. Обидві сторони також повідомили, що намагатимуться досягнути погоджень щодо обмежень в атомовому узброєнні на час десяти років.

Позитивна оцінка СКВУ естонською газетою

Естонська газета „Вага Естлане" (Вільна Естонія) поінформувала своїх читачів про відбуття Другого Світового Конгресу Вільних Українців, в якому, як пише газета, взяло участь 2 000 делегатів з 21 країни світу. На цьому Конгресі був також генеральний косуль Естонії і провідні члени естонської громади з Оттави і Торонта.

Поінформувавши естонську спільноту про структуру та головніші постанови Конгресу СКВУ, газета каже, що делегати дискутували також потребу та можливості встановлення тісніші співпраці між СКВУ і Балтійською Світовою Радою. Така співпраця, на думку газети, є не тільки важною, але конечно потрібною, враховуючи наступ московських імперіялістів на поневолені Москвою народи і їхню культуру.

ПОПУЛЯРНІ ПСИХІЧНІ ТЕРАПІЇ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

дитини з іншими людьми. Трансакційні терапевти вважають, що певна особа, виконуючи позитивну дію, хоч і може почуватися негативно в часі її виконання, згодом почуватиметься більш позитивно.

„Поведінкова" терапія (behavior therapy) базується більше на досвіді та спостереженні, ніж на розумі або теорії. Всупереч до вище описаних терапій, її принципи і техніка діяння походять з лабораторійних дослідів людської поведінки. Неподібно до „сутичкових" груп (encounter groups), що концентруються на модних цілях, як свідомість і спонтанність, поведінкові терапевти намагаються вчити і розвивати особливу майстерність іншого клієнта у співдіянні з спеціальними проблемами. Поведінкові терапевти, що працюють з дітьми недорозвиненими, намагаються змінити поведінку дитини через „модифікацію поведінки", — техніка, що випробує поведінкову зміну через вміле орудування наслідків середовища. Одним з наслідків дослідів поведінкових терапевтів є т.зв. „токен іканомі" (token economy), тобто „символічна економія" за вільним перекладом цього вислову. „Символічна економія — це метода модифікації поведінки великої групи людей, як напр.: психічнохворих пацієнтів, шкільних дітей, або в'язнів. „Символічні економії" намагаються тримати людей зайнятими якоюсь працею і привчати їх брати на себе відповідальність за свою поведінку.

Психічна терапія проведена кваліфікованим фахівцем психічного здоров'я може бути надзвичайно вдячна і поплатна, бо може сприяти особистому розвиткові людини. Цей поверховий перегляд (вгляд) в модерну психотерапію має на меті ознайомлення читача з нею як такою, та що він або вона можуть очікувати від неї. Але, якщо хтось бажає піддати себе терапії, він повинен ощукувати самого себе: Психічна терапія, хоч може бути забавною, дати велике задоволення, але одночасно це і тяжка праця, що вимагає постійної твердої постанови змінити свою індивідуальність.

Тарас Церкевич

ВІСТІ НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМ. ШЕВЧЕНКА В ЗСА

ОГЛЯД ДІЯЛЬНОСТИ ЗА ПЕРШЕ ПІВРІЧЧЯ 1974 Р.

Дня 14-го червня ц. р. в домі НТШ у Ню Йорку відбулася передвакаційна пленарна сесія Управи НТШ під головуванням проф. О. Андрушкова. Голова проф. Андрушків та інші члени Управи і директори Секцій і Комісій, склали звіти та поінформували про поточну діяльність Т-ва. Професор Андрушків відвідав Осередки НТШ у Детройті і Філядельфії, щоб нав'язати тіснішу співпрацю Централі з Осередками. З іншими членами Управи взяв він також участь в ювілейному бенкеті Українського Народного Союзу у Філядельфії. Крім того Управа НТШ в складі проф. Андрушкова, проф. Чировського, наукового секретаря і інж. Кобринського скарбника відвідала Головний Уряд Українського Народного Союзу, де порушено справу створення окремого Фонду Української Культури та справу фінансової допомоги УНСоюзу у виданні англомовної десятитомової „Історії України-Руси" М. Грушевського, яке то видання є справою цілого НТШ. Проф. Андрушків поінформував також, що представники НТШ візьмуть участь у національній маніфестації 22-го червня ц. р. у Вашингтоні а заст. голови проф. д-р П. Стерчо виголосить відповідну промову. З уваги на сплачення моргеджу у „Провидінні" заплановано на осінь зустріч з громадянством, що буде пов'язана зі закінченням ювілейного року сторіччя НТШ.

Науковий секретар проф. д-р М. Чировський поінформував про біжучі видання НТШ, а саме в Українській Літературній Бібліотеці друкується, як том 14-ий, повість С. Парфанович п. наз. „Попід Кичерами та над потоком", в серії Пейперс-Доповіді друкується як том 37-ий д-ра Б. Ф. Корчмарика „Наші історичні джерела в московській інтерпретації", в Українському Архіві, як том 25-ий друкується „Дрогобиччина" — регіональний збірник, в серії „Просідінгс" друкується том 7 „Просідінгс хемічно - біологічно-Медичної Секції", з працями-доповідями виголошеними на Науковому Ювілейному Конгресі НТШ. Появилися такі видання НТШ: в Бібліотеці Українознавства Історія НТШ англійською мовою проф. д-ра В. Лева, в перекладі д-ра В. Душника, проф. д-ра П. Мірчука „Коліївщина", в підготові до друку є: д-ра В. Вергана про „Основу" і „Грушевського як публіциста", і д-ра М. Вацика про Івана Франка і Записки НТШ з працями, виголошеними на Науковому Ювілейному Конгресі НТШ в Ню Йорку.

Скарбник інж. Р. Кобринський подав біжучий фінансовий стан Т-ва, зазначуючи, що у виконанні дезидератів Контрольної комісії зліквідовано всі вільні фонди Товариства, а ті суми перенесено на загальне щадниче конто. З Фундацій залишено: Фонд І. Романюка, на видання наукових праць з історії України, Фонд сл. п. С. Парфанович — на видання її творів, Фонд Лепкого — на видання монографії про Богдана Лепкого, Фонд Грушевського — на англомовне видання десятитомової „Історії України - Руси" та Ювілейний Фонд НТШ — видання доповідей, виголошених на Ювілейному Науковому Конгресі. Крім того більшу суму вміщено на високо відсоткове щадниче конто в банку. У звіті праці канцелярії НТШ, інж. Кобринський поінформував про біжучі справи, що їх налагнують під цю пору, а також про пляни розміщення бюр канцелярії, залі засідань Управи, залі для курсів та окремого приміщення для бібліотеки, архіву і читальні — з уваги на плановане звільнення першого поверху будинку НТШ Президії УККА. Інвентар канцелярії збільшено купівлею нового міміографу та машинки до писання.

Іменем Комісії звітували: проф. Стахів — в справі розвантаження магазину книжок НТШ, проф. Стерчо — в справі праці Статутової комісії та Комісії зв'язків з українськими установами, проф. Чировський — від Видавничої комісії, проф. Гой — від Комісії Етнічних Студій, проф. Трембіцький — від Комісії зв'язків з іншими науковими установами, проф. Стойко — від Комісії зв'язків з англосаксонським науковим світом, д-р Богданович — від Фінансової комісії, при чому звітодавець порушив справу посілости НТШ біля Керґонксону та пляну Комісії Пелісейдс Парку відкупити частину посілости. Проф. Андрушків подав до відома перевибір Дирекції Математично-Фізичної Секції у складі: директор — проф. Андрушків, заступники директора проф. В. Петришин і проф. О. Біланюк, науковий секретар д-р В. Наконечний. Дирекція Філологічної Секції також перевела перевибори, у висліді обрано директором Секції проф. Лева, заступниками директора — проф. Кравченюка (ЗСА), д-р Стебельського (Канада), проф. Горбача (Европа), проф. Нитченка (Австралія), науковим секретарем — проф. Стецюка. З черги проф. Стахів звітував про діяльність Секції Історії України.

В часі дискусії на тему різних проблем, що їх видвигнула Комісія Зв'язків з іншими науковими установами, відзначено, що в деяких часописах появилися дискусійні статті відносно самобутности білоруської нації. Управа НТШ ствердила, що існування білоруської нації з усіма атрибутами самобутности є історичним фактом і тому всяка дискусія у цьому сенсі є не тільки безпредметною, але й невказаною.

З черги схвалено закупити комплет ювілейних марок, що появилися у виданні інж. Рихлицького. На закінчення сесії схвалено „статус дігнус" кандидатам у зв'язку з підвищенням їх до вищого ступня членства: Петрові Грицакові, Юрієві Луцишинові, Петрові Одарченкові, Миколі Остап'якові. Прийняті у звичайні члени: Ірина Падох, (відновлення членства), Юрій Луцишин, Андрій Шуль, Павло Запліганий. Як члена-прихильника прийнято Анастасію Соколовську.

В Пітсбургу відзначено першу річницю відвідин Блаженнішого Патріярха Йосифа І

Фрагмент із відвідин Блаженнішого Патріярха Йосифа І в Піттсбургу 1973 р. — Привітання на летовиці.

У неділю 16 червня ц. р. заходами Мирянського комітету під патронатом Окружного Осередку Товариства за Патріярхальний Устрій УКЦеркви на Західню Пенсильвенію, українська громада міста Піттсбургу і околиць на чолі зі своїми душпастирями святочно відзначила першу річницю пам'ятної зустрічі з Первоієрархом Помісної Української Католицької Церкви Блаженнішим Отцем Патріярхом Йосифом І, який у своїй першорядній подорожі по українських громадах філядельфійської архиепархії відвідав теж й піттсбурзьку громаду.

Святкування цієї великопомної історичної події в житті місцевої громади розпочато о год. 4-ій пополудні Благодарним Молебнем в церкві св. Юрія, в якій рік тому Патріярх Йосиф закінчив свої тридення піттсбурзької візитації, залишаючи своїм духовним дітям цінні батьківські поради й вказівки як треба служити Богові і найвищим ідеалам народу. Молебень, що його відслужив декан піттсбурзького деканату о. шамб. Ярослав Данильчук в сослуженні о. Василя Джиджори, о. Володимира Терущака та о. Івана Кобата, закінчено молитвою в намірені нашого Патріярха та відспіванням многоліття.

Після молебня у церковній залі відбувся Бенкет в пошану Блаженнішого Патріярха Йосифа, підготований л. Сенком з допомогою жертвенних парафіян української католицької церкви св. Юрія, де парохом є люблений і шанований всією піттсбурзькою громадою о. Василь Джиджора. За святково прибраними столами засіло 250 мирян — представників різних церковних громад Піттсбурженщини, серед яких поважне число становила молодь. Після відкриття бенкету молитвою „Отче наш", що її відспівав хор церкви св. Івана Хрестителя під управою Михайла Майкошина, провід перебрав відомий на терені Піттсбурженщини громадський і церковний діяч — голова місцевого Окружного Осередку Т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦеркви інж. Сидір М. Тим'як, який у вступному слові, основаному на пам'ятних зустрічах з Блаженнішим Патріярхом Йосифом, пригадав висловлені думки, поради й вказівки, а зокрема то знамення слово про „паралітика", що стало змістом повсякденної праці нашої громади для добра рідної Церкви і Народу. Привітавши присутніх на бенкеті наших братів православних та членів інших громадян цього терену, інж. Тим'як представив усім головного промовця, професора Фордгаймського університету Томаса Бирда, співредактора католицького журналу „Діяконія" в якому часто друкуються його об'єктивно-наукові статті в обороні прав УКЦеркви.

Із великою увагою і неменшим заінтересуванням вислухали присутні промову проф. Бирда, а говорив він про невід'ємні права УКЦеркви на самобутність і патріярхальне завершення, про незавидну долю цієї церкви на тлі теперішніх Совєто-Ватиканських політичних сплікувань, наводячи цілий ряд фактів Ватиканської дипломатії, що ведеться коштом УКЦеркви. Доповідач гостро засудив спроби затушувати справжню причину невизнавання українського католицького патріярхату слабким аргументом „територіяльности" та при цьому яскраво змалював постать Блаженнішого Патріярха Йосифа, як безкомпромісового борця і оборонця тисячолітніх прав УКЦеркви, який не зважаючи на болючі удари, твердо й непохитно змагає до здійснення ідеї помісности та патріярхату. Закликом зберігати свій прекрасний церковний обряд, мову та в гордості за свое українське походження об'єднано прямувати до наміченої Патріярхом Йосифом мети, проф. Бирд закінчив слово, за яке всі присутні нагородили його довготривалими оплесками, що зарозом були виявом вдячности за його безкорисну посвяту українській справі.

Відтак відзначено о. Василя Джиджору, пароха української католицької церкви св. Юрія, похвальною грамотою за його 20-літню душпастирську працю на терені Піттсбурженщини та за його беззастережну прихильність і підтримку ідеї патріярхальної системи УКЦеркви. Похвальну Грамоту від Окружного Осередку Товариства за Патріярхальний Устрій вручив, під оплески всіх присутніх, секретар Т-ва інж. Богдан Конецький, а кілька слів про цього прикладного священика сказав інж. С. М. Тим'як.

Ня закінчення всі учасники бенкету одноголосно схвалили відповідні до хвилин резолюції, що їх в імені Резолюційної комісії відчитав Петро Годованець. Подякою всім учасникам і організаторам свята, висловленням віри у перемогу нашої правди, многоліттям для Блаженнішого Патріярха та спільним „Боже Великий" закінчено святкування, якими піттсбурзька українська громада черговий раз виявила свою синівську відданість любов і пошану до свого духовного Батька — Патріярха українських душ.

Петро Годованець

Арабські держави скасували ембарго на доставу нафти до Голляндії

Каїро. — Найважливішим рішенням нафтових міністрів арабських держав було скасування ембарго на експорт арабської нафти до Голляндії, що тривало понад дев'ять місяців. Причина скасування ембарго, згідно з арабською заявою, — зміна у наставлені Голляндії до справи арабсько-ізраїльського конфлікту. На цій же нараді міністри вирішили сформувати арабську інвестиційну корпорацію з капіталом 1,1 більйона долярів, завданням якої має бути інвестиція фондів у дальшу розбудову нафтових багатств арабських держав, а також у розбудову нових індустріяльних комплексів.

Чжоу Ен-лай захворів

Пекін. — У зв'язку з відвідинами Китаю сенатором Генрі Джексоном виявилося, що китайський прем'єр Чжоу Ен-лай від якогось часу хворий і перебуває на лікуванні у лічниці. Поголоски про злий стан здоров'я китайського прем'єра кружляли від довшого часу, але ніхто нічого певного не знав. Чжоу Ен-лай прийняв сенатора Джексона таки у лічниці. Ніяких подробиць про хворобу прем'єра не подано, як не відомо, у якій лічниці він находиться.

Повернувши з Китаю, сенатор Г. Джексон поінформував, що Китай серйозно ставиться до справи закріплення добрих відносин з ЗСА і китайський комуністичний уряд бажає „справжнього відпруження" у взаєминах з Америкою.

В глибокому смутку повідомляємо наших Рідних, Приятелів і Знайомих, що вечором, 10-го липня 1974 року помер, на 81-му році трудолюбного життя наш Найдорожчий БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п. проф. інженер ПАВЛО ДУБРІВНИЙ

народжений в с. Синявка, Чернігівщина, учасник Визвольних Змагань, сотник Армії УНР і лицар Ордену Залізного Хреста.

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 12-го липня, о год. 8-ій вечора в похоронному заведенні Литвина і Литвин, 801 Springfield Avenue, Irvington, N.J.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 13-го липня 1974 р. о год. 10-ій ранку в тому ж похоронному заведенні, а відтак на цвинтарі Української Православної Церкви в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Горем прибиті:

ГАЛИНА — дочка
ЛУКА ГУРАЛЬ — зять
внуки: СОФІЯ, РОМАН, МАРКО і УЛЯНА

ТОВАРИСТВО АБСОЛЬВЕНТІВ УКРАЇНСЬКОЇ ГОСПОДАРСЬКОЇ АКАДЕМІЇ та УКРАЇНСЬКОГО ТЕХНІЧНО-ГОСПОДАРСЬКОГО ІНСТИТУТУ подає Членам та Приятелям Товариства сумну вістку, що дня 10-го липня 1974 року відійшов у Вічність член Товариства

інж. агроном ПАВЛО ДУБРІВНИЙ

народжений 15-го січня 1894 р. в с. Синявка на Чернігівщині.

ПОХОРОН відбудеться на Українському Православному Цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж., в суботу, 13-го липня 1974 р. з похоронного дому Литвина в Ірвінгтоні, Н. Дж., о год. 10-ій рано.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Родині Спочилого висловлює співчуття —

УПРАВА ТОВАРИСТВА
Alumni of UHA-UTHI
558 Summit Avenue
Jersey City, N.J. 07306, USA

В пам'ять Померлого УСС

бл. п. проф. Павла Сиротюка

склав 20.00 долярів на Видавничий Фонд В-ва „Червона Калина".

Сиракюзи, Н. Й. Д-р Іван ПОДЮК

ПРАЗНИК ЦЕРКВИ СВ. ВОЛОДИМИРА

в Українському Селі, Ґлен Спей, Н. Й. відбудеться в неділю, 28-го липня 1974 року

ЗІ СЛІДУЮЧОЮ ПРОГРАМОЮ:

Год. 10-та ранку — АРХИЄРЕЙСЬКА СЛУЖБА БОЖА та ПОСВЯЧЕННЯ ЧАШІ фундації п-ва Пітабів з Філядельфії, Па.

Год. 12-та дня — ПОСВЯЧЕННЯ НОВОЗБУДОВАНОЇ ДЗВІНИЦІ, яку доверщить в сослуженні Духовенства Їх Ексцеленція Кир ЙОСИФ — єпископ Стемфорду.

По церковних відправах — ВЕЛИКИЙ ПРАЗНИК (ПІКНІК) на Оселі УРСоюзі „ВЕРХОВИНА" з різноманітною програмою.

До численної участи в цих наших величавих святкуваннях запрошуємо всіх Мешканців нашого села та околиці та широкі круги нашого Громадянства.

ЦЕРКОВНИЙ КОМІТЕТ

В церкві св. Івана Хрестителя в ГАНТЕРІ, Н. Й. буде відправлене

ЗАУПОКІЙНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

за бл. п.

ДАРІЮ і Д-ра ВОЛОДИМИРА СТАРОСОЛЬСЬКИХ

у суботу, 27-го липня 1974 року о год. 10-ій ранку.

РОДИНА

Ділимося пресумною вісткою з Українським Громадянством, що 8-го липня 1974 р., ненадійно, на 21-му році життя, відійшов у Вічність

св. п. БОГДАН ШУМИЛО

абсольвент Української Рідної Школи, студент Коннектикатського університету.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися 10-го липня 1974 р. в Ню Гейвен, Конн.

Достойній опечаленій Родині, висловлюємо наше глибоке співчуття.

В глибокому смутку —

УЧНІ, АБСОЛЬВЕНТИ, УЧИТЕЛІ та УПРАВА ТОВАРИСТВА РІДНА ШКОЛА ім. МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО в НЮ ГЕЙВЕНІ

Замість квітів на свіжу могилу Дорогої і Незабутньої ДРУЖИНИ, МАМИ і СЕСТРИ

бл. п. Анни з Олійників Потежної

зложили на Фонд „Церква в Потребі" 310.00 долярів:

Олена ВРИЛИНСЬКА	Михайло і Анна МАТІЯШ
Ярослав і Дарія РАТИЧ	Інж. Богдан ГАНДУЧОК
Д-р Іван і Люба ІНГРАМ	Михайло КОБРИН
Марія РАТИЧ	Б. ЦІЦОРА
Володимир СОЛЬСЬКИЙ	Петро і Ірена ЯБЛОНСЬКІ
Пані Р. ДОБРОВОЛЬСЬКА	Катерина ЯКУБОВСЬКА
Роман і Ольга БОЙКО	Ярослав і Марія ОЛІЙНИК
Віктор РОГОВСЬКИЙ	Ярослав і Таїсса ТУРЯНСЬКІ
Ярослав і Ольга ІВАСЕЧКО	Ярослав ТКАЧ
	Володимир і Ярослава ВАСИЛЯК

НА ПОШАНУ КОМАНДИРА КРУТЯНЦІВ

(Ювілейне прийняття для полк. А. Гончаренка в Клівленді)

Українцям Великого Клівленду добре відома струнка постать срібловолосого військовика в цивілі. Незамітна в церкві, скромна у чотирьох стінах хати, ця постать у зустрічі зі зовнішнім світом, що починається для неї зараз за порогом церкви й хати — помітно випростовується, розростається і водночас замикається в собі. Очі цієї людини, що повільно маршує до відомої їй тільки мети, не спиняються ні на кому й ні на чому: вогонь - обстріл їхнього зацікавлення постійно переноситься далі й далі — певніше всього, далеко поза межі країни й часу, в якій вона проводить вечір свого життя.

Для полковника Аверкія Гончаренка така фізична й духова постава природна. Чим можуть цікавити його люди цього, не його, світу?... А там, на обрії, куди вп'ялений його зір — он де його світ!... Там мрії народженого 22-го жовтня 1890-го р. в Доценках, Лохвицького повіту, на Полтавщині, юнака про військову кар'єру - продовження козацьких традицій — і цілий барвистий калейдоскоп життя: наука в Чугуївській Військовій Школі, участь, із відзначенням за хоробрість, на австрійсько - німецькому фронті, ... важке поранення... аванс до ранги капітана,... праця лектора у Київській Військовій Юнацькій Школі... А потім, як рука Творця повернула калейдоскоп долі і в Україні зацвіли синьо - жовті іриси волі, — українізація цієї школи, формування першої (від полтавського угроблення з 1709-го року) української збройної сотні,... підготова Першого Українського Військового З'їзду в Києві... Всюди, все це дії сотника Аверкія Гончаренка, все це, як не його всеціле діло, то бодай співділо... Його, сотника А. Гончаренка, іменують на команданта Першої Української Військової Школи в Києві. І йому доручують оборону комунікаційної артерії Крути - Київ, проти навали десятикратно численніших большевицьких ватаг Муравйова. А потім, як Крути українськими Термопілями й леґендою стали — призначення на різні пости в управі Українських Військових Шкіл та на пост губерніяльного військового команданта Поділля, у Кам'янці Подільському.

...Новий поворот калейдоскопу: перехід до Галичини,... корисна для української кооперації, але серце воякове, мало зогріваюча праця в дирекції Союзу Кооператив у Товмачі (за польських часів) та в Криниці (за першої большевицької інвазії) — і нарешті вимріяний зорепад: твориться Українська Дивізія „Галичина"!... Сотник Аверкій Гончаренко один із перших добровольців своєї місцевости... Під Бродами, в середині липня 44-го, трагічна лекція про потребу великої збірної української збройної сили, але водночас — доказ східнім і західнім окупантам, що українець на українських землях не предмет, тільки господар і підмет історії!... А 25-го квітня 1945 обрії дивізійного вояцтва купаються у сонці волі: Дивізія „Галичина" стає Першою Дивізією Української Національної Армії (1. УД УНА), під командуванням генерала Павла Шандрука і складає присягу на вірність Україні...

...Останній несподіваний оборот калейдоскопу долі: Дивізія в англійському полоні, і еміграція зі всоїми пісними, прозаїчними буднями.

в яких... старі вої не вмирають
тільки зав'явають"...

— □ —

...Ось куди дивиться і що бачить полковник Гончаренко, коли повільно маршує одинцем вулицями американського міста.

Але чи тільки це бачить? Тільки минулим живе?... Ні, він глядить так і в майбутнє, не завважує тільки неприємної беззмістовної для вояка зі незавершеною ціллю війни, — теперішньости. Він бачить тільки ясні моменти минулого й на них будує світле майбутнє, із візією України, що держить у руках здобуте золоте руно сили, волі й слави.

— □ —

Майже точно в річницю дивізійної присяги на вірність Україні і таки до дня точно в 31-шу річницю створення Дивізії „Галичина", в неділю 28-го квітня ц.р. в кафетерії церкви і школи св. Йосафата в Пармі - Огайо, відбувся (дещо антидатований) ювілей 85-річчя полковника Аверкія Гончаренка.

Організатори — Клівлендська Станиця Братства колишніх вояків 1. УД УНА — запросили до співучасти всі місцеві комбатантські, молодечі, суспільно - громадські організації й установи та священство українських Церков, як рівнож, учасників бою під Крутами та родину й друзів Ювілята.

Привіти з нагоди ювілею прислали: Верховний Архиєпископ кардинал Кир Йосиф Сліпий, Митрополит Кир Амброзій Сенишин, Головна (Всесвітня) Управа Братства 1-ої УДивізії УНА, Крайова Управа цієї ж організації, учасники Крутянського бою та родина і друзі полковника з Англії, Америки й Канади. Усні привіти виголосили (в скобках назви організацій): Володимир Баран (Клів. Станиця Братства 1. УД УНА), поручник Степан Небеш (УСС і Київські СС), о. Лев Островський (Українське Вільне Козацтво й СВУ), Володимир Хома і Степан Зорій (Клівл. Станиця УПА), Тарас Бурий (ООЧСУ - Клівленд), Володимира Кавка (Золотий Хрест), Володимир Корнацький (СУМА-Парма), Т. Венгрин (СУМА-Клівленд), поручник Іван Зварун (Українська Гетьманська Організація), дир. Микола Бігун (ОДВУ), сот. Іван Макогон (ОбВУА), д-р Богдан Футей (Українські Злучені Організації - Клівленд) та дивізійник Лев Кусяка — як тостмайстер. Присутні, числом 220 осіб, вписалися в окрему пропам'ятну книгу Ювілята.

Окремі привіти виголосили представники Церков: о. Ярослав Сірко вітав Ювілята й учасників, як його парох і господар приміщення імпрези, провів вступну молитву і поблагословив дари Божі, а о. Филип Коваленко склав свої побажання і провів заключну молитву. Наспіли теж привіти від о. монс. Д. Ґреська й о. Степана Ганкевича.

За почесним столом сиділи: В. Баран, І. Зварун, Ст. Небеш, д-р Б. Футей, Филип Трач із дружиною, о. М. Павлишин, о. Ф. Коваленко, Ю. Гончаренко (син Ювілята) з дружиною, Віра Смаль - Стоцька (дочка Ювілята), о. Я. Сірко, о. Лев Островський і Лев Кусяка.

Заля із захопленими оплесками вітає полковника - Ювілята, який входить на залю в товаристві дивізійників. Імпрезу відкриває привітом і вступним многоліттям для полковника А. Гончаренка, як господар ювілейних святкувань, Володимир Баран. Дальшою програмою відав Лев Кусяка.

Катруся Вільшанська продеклямувала вірш „Привіт героям Крут" і вручила Ювілятові китицю рож, а популярна Трійця Бандуристок: Олена Кондратенко, Надія Якимцов та Ірина Кулик — піднесла йому й усім учасникам китицю-в'язанку прекрасних пісень. Святкову доповідь про життьовий шлях і діла Ювілята (з якої дані вміщені в першій частині цієї статті) виголосив поручник Дивізії Филип Трач.

Представник влади стейту Огайо — Джеймс Селебрізі вручив полковникові Аверкію Гончаренкові відповідну проклямацію губернатора, сотник Остап Чучкевич та поручники Филип Трач і Ігор Руденський, в імені Крайової Управи Братства 1. УД УНА — грамоту й медалю Архистратига Михаїла, Володимир Хома, Степан Зорій і Григорій Карась від УПА — книгу Юрія Тиса „Воєнні дії УПА в Україні", а голова місцевої Станиці 1. УД УНА — пропам'ятну таблицю.

Імпреза, яку під господарсько - кулінарним поглядом поставили жінки й дочки дивізійників, закінчилася фінальним многоліттям Ювілятові.

Його зворушення було таке глибоке, що він особисто не міг висказати подяки організаторам і учасникам за проявлену честь і пошану до нього. Виручив полковника в цьому випадку його син, інж. Юрій Гончаренко.

О. Гайський

Виявлено розбіжності між версіями транскрипцій Білого Дому та Юридичної Комісії

Вашингтон. — У вівторок, 9-го липня, Юридична комісія Палати Репрезентантів, яка розглядає можливості формального обвинувачення президента Ніксона, оприлюднила свої транскрипції 8-ох розмов Президента із його дорадниками, які були записані на магнетофонну стрічку. Деякі члени Комісії, демократи й республіканці, заявили, що існують серйозні розбіжності між цими транскрипціями та версіями, які були оприлюднені Білим Домом 30-го квітня ц. р. Деякі законодавці твердять, що оприлюднені Комісією транскрипції можуть дуже пошкодити президентові Ніксонові та скріпити позицію тих, які вимагають його усунення. Ці конгресмени твердять, що транскрипції Юридичної комісії вказують, що президен Ніксон вже перед 21-им березня 1973-го р. знав про спроби затаїти Вотергейтську аферу та що сам заохочував своїх дорадників продовжувати це затаювання. Як відомо, Білий Дім натомість твердить, що Президент довідався про ці спроби від свого правного дорадника Діна щойно 21-го березня та що цілком не був причетний до затаювання Вотергейту. Згідно з оприлюдненими Юридичною комісією транскрипціями, президент Ніксон мав також нібито погодитися на виплачування великих сум вломникам до головног кватири Демократичної партії, щоб запевнити їхню мовчанку. Крім того, Президент мав закликати своїх дорадників не відповідати на питання великої лави присяжних, яка розглядала Вотергейтську справу, а твердити, що „точно не пригадую", „не знаю" тощо. Деякі члени Юридичної комісії також заявили, що транскрипції доказують, що президент Ніксон хвалив Джона Діна за його спроби затаїти Вотергейтську аферу протягом 1972-го року.

Після оприлюднення транскрипцій Юридичною комісією, пресовий секретар Білого Дому Роналд Зіглер сказав, що Комісія повинна оприлюднити всі інформації, які досі одержала, а не оприлюднювати тільки деякі „згадані докази". Зіглер також закинув Комісії, що вона старається в досить нечесний спосіб вплинути на публічну опінію. Щодо розбіжностей між транскрипціями Білого Дому та Юридичної Комісії, то Зіглер заявив, що версії Білого Дому є точні та повторив, що немає жадних доказів, що президент Ніксон був причетний до спроб затаїти Вотергейтську аферу. Адвокат Білого Дому Джеймс Сент Клер сказав кореспондентам, що розбіжності є мінімальні та що три особи, які прослухали ці магнетофонні записи, могли б виготовити три дещо відмінні транскрипції.

В СССР „укрупнюють" села

Москва. — В газеті „Известия" з 1 липня появилась інформація з Оренбурзької области, Російської СФСР, про те, що „села переїжджають". У повідомленні написано, що „спеціялісти Середньо-Волзької філії інституту „Росгіпрозем" намітили програму укрупнення сіл. Досліди виявили в районі 48 найбільш перспективних пунктів поселення. Тут будуть будуватися клюби, доми культури, поліклініки, побутові підприємства, дитячі садки і ясла. На нові місця уже переїхали жителі сіл Каражул, Лещево, Каракутук і інші". Іншими словами плян Брежнєва, а точніше його попередника Н. Хрущова, щодо „укрупнення" колгоспів і перехід на спеціялізоване сільське господарство починає, як видно, реалізуватися.

ПОВІДОМЛЕННЯ АДМІНІСТРАЦІЇ

З уваги на те, що в днях від 29-го липня до 10-го СЕРПНЯ „Свобода" НЕ БУДЕ ПОЯВЛЯТИСЯ — проситься всіх, хто мав би на цей час якісь оголошення, надіслати їх до публікації перед тією двотижневою перервою.

Вступайте в члени УНСоюзу!